

⋮

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

הגהות מהר"ב
רנשבורג

א | תוס' ד"ה ואחר
כז נחמן וס' אין למש
דמזיקין מת אטו לא מת.
ע' שאלות ס' וראו
י"ג דף ה' ע"א דב"ה
כ"ס וס' יעשיהו דבבב
השאלות סוכר דמטעם
גזירה זו היא והגאון
(מהר"י סק) גמל שאלת
שלוש שנים לא הדגים כי
וצדק לישב קושיית תוס'
באופן אחר להשאלות:

תוספות רי"ד

[illegible]

הכניסה

יוך (מ) דלאו בפתם בימים
ידע שהן מותרות בחלב
ורות מיירי שמוטר לאוכלן
וא"ת ואמאי מותר לאכלן

עוד עשרים וארבעה חדש דברי רבי מאיר
 ר' יהודה מתיר ^אבשמונה עשר חדש אמר
 רבי ^בנתן בר יוסף הן הן דברי בית שמאי
 שהיו עושין ורבעה חדש ובית הלל אומרים
 ששמונה עשר חדש אמר רבן שמעון בן
 גמליאל אני ^גאכריע לדברי האומר עשרים
 וארבעה חדש מותרת לינשא בעשרים
 ואחד חדש לדברי האומר בשמונה עשר
 חדש מותרת להנשא בחמשה עשר חדש
 הלשי שאין חולב נעבר אלא לאחר שלשה
 חדשים אמר עולא הלכה כרבי יהודה ואמר
 מר עוקבא לי התייר רבי חנינא לשאת לאחר

חמשה עשר חרש אריסיה דאביי אתא לקמיה דאביי אמר ליה מהו ליארס בחמשה עשר חרש אמר ליה חדא דר"מ ורבי יהודה ה"הלכה כרבי יהודה ועוד בית שמאי וביה הלל הלכה כבית הלל ואמר עולא הלכה כרבי יהודה ואמר מר עוקבא לי התייר רבי חנינא לשאת לאחור חמשה עשר חרש כל שכן דאת ליארס כי אתא לקמיה דרב יוסף א"ל ר"ב ושמואל דאמרי תרווייהו "צריכה להמתין עשרים וארבעה חרש חוץ מיום שנולד בו וחוץ מיום שנתאסרה בו" דרש תהיה תלתא חרפסי ואמרי לה פרסא כחלא ולא אוריכה אמר אביי האי מילתא דאמור רבנן "אפילו כניעתא ככותחא לא לישרי איניש במקום בדיה לא משום דמיחו כאפקיחוטא :אלא משום דלא מסתייעא מילתא למימרא דהא אנא הוה גמירנא ליה להא דרב ושמואל אפי' הכי לא מסתייעא לי מילתא למימר ת"ר נתנה בנה למינקא או גמלוה או מת מותרת לינישא מיד רב פפא ורב הונא כריה דרב יהושע סבור למיעבד עובדא כי הא מתניתא אמרה להו הניא סבתא ברידי היה עובדא ויאסר ל' רב נחמן איני והא רב נחמן שרא להו לבי ריש גלותא שאני כי ריש גלותא דלא הדר בהו אמר להו רב פפי ואתני לא תסבורה מהא דתניא הרי שהיתה דרופה לילך לבית אביה או שהיה לה כעס בבית בעלה או שהיה בעלה חבוש בבית האסורין

או שהלך בעלה למדינת הים או שהיה בעל
וחקנה איילוניות וקטנה והמפלת אחר מיתת ב
דברי ר"מ רבי יוסי מתיר ליאורס ולינשא מגיד
ליה ילאו אדעתיה ורלכתא ימת מותר גמיר
ליה ואולא ומינסבא הוה עובדא וחנקתיה י
גנן ירהי שנתנו לה בן להניק הרי זו לא תניי
תאכל עמו דברים הרעים לחלב השתא כגון
וייה ממציא ליה טפי אבל בן לחברתה לא לאו
אובלת הרבה מוהיא אמר רב ששת ממשלה לא
ודנים קטנים אדמה אבי אמר אפילו קרן ור
והרסנא מינייהו פסקי חלבא מינייהו עברי חל
ו לה בני שמומי דדרכא על רמא דחמרא ה
הוון לה בני דולפני דאכלה מוניני הוון לה בני
שיכרא הוון לה בני אוכמי דאכלה בישרא

א ר"ג שרא להו לבי ריש גלותא שאני דבי ו"ג דמכי י
ולא היא. ההיא כותית הוה: תיד הרי שנתנו לה בן לה
דברים הרעים לחלב. אוכלת הרבה מהיכא משלה:

עוד עשרים וארבעה חרש. שמה חסעבר וחסערן לגמול את בנה ובעל זה אינו אביו שיקנה לו בנים וחל: שמונה עשר חרש. דיו לחתיכות לניקן בכך: אפיקורוס: חופא: דלא מיסתייעא מילא. שורה הכלה: נחנה בנה למינקא. זו שמה נבלה או גמלו בחור וזמנו או ממנו: רבי נריש גלוסא.

אלמנות שהיו צדיק מניקות ונתנו
בניהם למניקה והחזירו לישראל:
דלל הדרי צו. מניקה שפסקה
להניק בניהם ויחלה לחזור בה לפי
שנני אדם מאוימים הם אבל צדיק
החזירי דלמא דהרע בה הניקה
וחזר הבן אלל האם ומתסמך: **לא**
ססכוס מהא. אי לא אמרה לבן
סבא ממש"ר דר"י לא הייתם יודעים
ללמוד מחזן משנה זו שאסור: **הכי**
סיפס דרופס. רוב ימייה להיות
צדיק אביה בו כל אלו חזן דרזק
להעביר: **צינס ראזיס לילי.**

שנעקר בית הירון שלה: **בגורוסו.**
כל מקום שהוא ממזיר מדרגתו.
אלמלא אפי"ג דלון כהן להבחין לא
ורעו לא ראשון לכל שני דהא לא
מיעברת לא פלוג רבנן בחקת
גזירות שלהם בין אשה לאשה וגזרו
סתם שמתחיל כל אשה שלשה חדשים
וסמי נמי לא פלוג רבנן בחקת
זמתי בעלה לא שתי מניקות ו
שליש מניקות: **גמרא אסור.**

שגמלתו מחמת שרונה ליגשא: **פסקא**
קימטא. פסקו ליתן לה מזונות
 מועטים: **אוכלה הרבה**. משלה כדי
 שהיה לה חלב הרבה ולא תימנע:
כסות. הומל'ין: חזיו. עשית
 ורע תנאה: **תבואא**. קורא'יה:
קורא. דך הגדל דקל מה שטק
 על הענף בשנה זו: **קופרא**. תמרים
 קטנות: **תכלא**. כותח: **והרסא**.
 דגים שמוגנין בקמח וזיר ושמן
 שלין: **מעייוו פסקי תכלא**. יש
 דבדרים הללו שפוסקין חלב האשה
 ויש בהן שאין מפסיקין חלב עורכין:
כני נכפי. לרדות שמתעברות שם
 נופלים מחולי שמו פישא'ין: **שמוטי**.
 ארובי צואר והוא מוס: **גירדני**. פי'
 חס שגמרע שערות רכשו או צבל
 גרד: **זולני**. רעמתין: **דולני**.
 עיניהם וזלפות מים ממנו: **מוגיני**.
 הורגלה לאכול דגים קטנים: **מזלי**
טינא. עיני פורחות ונעות תמיד:
גרבושא. אדמה אדומה: **בלע'א**.

ת הים או שיהיה בעלה זקן או חולה או שהיתה עקרה המפלת אחר מיתה בעלה ושאינה ראויה לילד יכולין יור ליראם ולקנשא מיד ויאמר רב נחמן אמר שמואל ולבתא ימת מותר גמלתו אסור מר בר רב אשי אמר הוה עובדא ותנקתיה ולא היא התיא שומה הווי דלא לתניק הרי זו לא תניק עמו לא בנה ולא בן חברתה עולם לחלל השתא בנה אמרת לא בן חברתה מצינא לא בן חברתה אי לאו הוה לה מותר לה הוה ממציא מותר לה בששת ממשלה לא תאכל עמו בדברים הרעים מאי ביי אמר אפילו קרא וחבושא רב פפא אמר אפילו קרא חלבא מונייהו עכרי חלבא: דמשמשא בי ריחא הוו לה על רבמא דחמרא הוו לה בני גידני דאכלה חרדלא וזלה מוניני הוו לה בני מציצי עינא דאכלה גרגושתא ואובמי דאכלה כישרא ושתיא חמרא הוו לה בני רבוי

כ"י ו"ג דפכי יחיבי בנייהו למניקה תו לא הדרי בהו וססיק תלמודא סת מותר גמלוו אסור מר
תננו לה בן לחיק היז לא חניק עמו לא בנה ולא בן חברתה. פסקה קעמא אוכלת הרבה ולא
יבא משלה:

מסורת הש"ס

[illegible]

לעזי רש"י

מלו"ן, כשות.
רעיי"ה (קדו"נ"ן)
נ"ש (פרי),
שיאו"ן (פיישו"ן)
חלת הנפילה.
חיל"ה (אחיל"א)
מר, טין.

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones